

Iz ruskega vjetništva nam je došla vest, da je umrl vrl mladenič Franc Dušič iz Malega kama na, fara Koprivnica. Vjet je bil dne 9. mar. 1915. Rajni Franc je pisal večkrat svojim domačim. A on je od njih dobil samo eno kartico. Rajni Franc je bil zelo priljubljen in nam vsem v lep, zgled. Pisal je, da bi rad bil vsaj še enkrat v krogu svojih domačih. Usoda je pa zahtevala drugače. Nemila in kruta smrt nam ga je ufrgala v cvetu njegovega življenja. Bil je še le 24 let star. Služil je od začetka v vojski in se zelo hrabro bojeval za domovino. Po njem žalujejo njegovi domači in sploh cela župnija.

Došlo je žalostno poročilo iz daljne Češke, da je v Marijinih Varih umrl priljubljen in občespoštovan blag mož Janez Repolusk iz Ruš pri Mariaboru v najlepši dobi svojega življenja, star 43 let. 14 mesecev je bil neprestano na bojišču, kjer si je nakopal bolezen, katere ga je spravila v prerani grob. Bil je mož poštenja in lepega vedenja. Njegova zadnja volja je bila, videti svoje ljube domače v lepi slovenski domovini. Ko je odhajal k vojakom, je rekel: „Domovina, moj slovenski kraj, kjer je zibka moja tekla, bod gomila še kedaj.“ Rajni zapušča obširno posestvo, žalostno in staro onemoglo mater, žaljoco ženo in pet nedoraslih otrok. Dva njegova sinova sta v vojski, eden je bil že težko ranjen.

Vsem padlim slovenskim junakom naj bodo trajen spomin!

Kaj je z mirom?

V nemškem državnem zboru, ki je bil te dni zaključen, je govoril nemški državni kancelar Bethmann-Hollweg o vprašanju miru. Zagotavljal je, da Nemčija ni zasledovala osvojevalnih namenov, zlasti ne z ozirom na Belgijo. Nemški narod vodi obrambno vojsko za varstvo svojega narodnega obstoja in svobodnega razvoja. Angleški ministrski predsednik Asquith pa je na neki slovesnosti v svojem govoru povdarjal, da si tudi Anglija želi miru in sicer takega miru, ki bo zgrajen na trdni podlagi in ki bo dal zagotovilo, da se bodo tudi slabše države in manjši narodi v Evropi lahko svobodno razvijali. Značilno je, da sta oba državnika svoje govore zelo omilila. iz česar nekateri sklepajo, da je na obeh straneh dovolj razpoloženja za mir, da pa ni nikogar, ki bi resno in odločno prišel posredovati. Na Angleškem se večina stav glasi na to, da se bo mir sklepil še pred enim letom. Bolgarski kralj Ferdinand pa je nekemu časnikarju, vprašanemu o miru, izjavil: „Pokažite mi moža, ki more napraviti mir!“

Mir 1919 ali 1920?

Pariški vojaški strokovni list „France Militaire“ piše:

Čeprav se že nahajamo pred tretjo zimsko vojno, še vendar ni prav nobenega upanja, da bi bil konec bojev. Vojaške oblasti so že ukrenile vse potrebno za vojskovanje v letih 1917 in 1918. V tem času bomo izvajali zmago, toda smatrati se mora, da bo sklenjen mir še le leta 1919 ali 1920.

Avstrijski državni zbor.

Kedaj bo sklican državni zbor, še ni določeno. Predsednik Sylvester je že posredoval pri ministrskem predsedniku Körberju, da se iz državne zbornice odpravi vojaška bolnišnica in da se vse pripravi, da bi se moglo v državnem zboru zborovati. Nekatera poročila pravijo, da se bo naš državni zbor sestel koncem meseca februarja ali začetkom marca 1917. Sedaj se vrše posvetovanja strank in klubov z ministrskim predsednikom.

Volitve v Severni Ameriki.

Dne 7. novembra so se vršile v Združenih državah Severne Amerike, kakor smo že zadnjič kratko poročali, volitve volilnih mož za izvolitev predsednika severnoameriške ljudovlade. Prvi dan po volitvi se je naglo raznesla vest, da je dosednji predsednik in zavzeti prijatelj četverosporazuma Wilson (prista demokratične stranke) propadel in da je izvoljen njegov tekmeč iz republikanske stranke, sodnik Hughes (U. S.). Pri natančnem štetju glasov se je izkazalo, da je zmagal Wilson in sicer z neznačajno večino. Natančen izid volitev še do danes ni znan, vendar se sme smatrati za gotovo, da je ostal Wilson zmagovalac. Severna Amerika bo tudi v bodoče podpirala naše sovražnike z orožjem, strelivom in živili.

Italijansko bojišče.

Ze nekaj dni čitamo v uradnih poročilih našega generalnega štaba: „Nič posebnega.“ Deveta ofenziva je močno oslabil Italijane, vsled česar potrebujejo nekoliko odmor. Sicer pa italijanski listi napovedujejo deseto ofenzivo na Primorskem, za ka-

tero se Italijani obsežno pripravljajo. Naši letalci so zadnji teden pridno metali bombe na italijanska mesta. Obiskali so n. pr. tudi Padovo.

Pred deseto s ško bitko.

List „Neue Züricher Nachrichten“ poroča, da se general Kadorna skrbno pripravlja za deseto s ško bitko. Zadnji (deveti) sunek je radi neuspeha in obilnih izgub povzročil v Italiji izredno poboto. Vročekrvni Italijani so za gotovo pričakovali, da bo njih armada v deveti bitki zasedla Trst.

Hrvat v deveti italijanski ofenzivi.

„Novine“ poročajo: „Milost božja in vsi svetniki, da je še kdo izmed nas ostal živ!“ mi je rekel neki vojak. „Tukaj se je klalo cela dva dneva in dve noči: Vsi sveti in vseh mrtvih dan! Italijansko topništvo je prenehalo streljati, a naskakovati je začela njihova pehota. Njihovih polkov se je že izmenjalo pri napadu tu na nas, na naše tri bataljone, kateri so postali že kar popolnoma gluhi od strašnega topništva. Začel se je dne 28. oktobra, pa trajalo do dne 1. nov. Najprej je prenehalo italijansko topništvo streljati na naše postojanke, ter je streljalo le izza nas na cesto, da nam na ta način prepreči dohod vsake pomoči. Naše topništvo je v salvah streljalo na Italijane, ki so padali kot snopje. Italijani so vdrl v našo prvo črto, tja do bataljonskega poveljstva, ter so od nas zahtevali, da se naj udamo. Seveda so naši na take klice ostali gluhi, in so v odgovor prav pridno mlatili po Italijanih. „Avanti fratelli! Avanti Savoja!“ so vpili italijanski častniki. Ali junaštvo naših vojakov je rešilo položaj. Naš prvi in drugi bataljon sta presla k napadu. Tisti Italijani, ki so prodrli do bataljonskega poveljstva, so padli, a naša strojna puška je pričela kositi Italijane. Italijani so pričeli bežati. Kar jih ni mogli uiti, so se udali. Sedemkrat smo ta dan prešli k protinapadu. Dosti naših je padlo, ali Italijanov je padlo še šestkrat več. Posebno mrtvi dan je bil prvi dan mrtvih. Naš polkovnik je bil izvanredno zadovoljen s svojim polkom, a prvi in drugi bataljon sta dokazala svoje junaštvo.“

Ob začetku devete laške ofenzive.

(Izvirno poročilo.)

Ko smo prišli na dan Vseh svetnikov zjutraj v postojanko, nam je že začel Lahi pošiljati mine vseh vrst. Bilo je strašno! Vmes pa je pošiljal granate in šrapnele, da je grmelo kakor v peku. Mnogo prijateljev je tisti dan odšlo ali na oni svet ali pa v bolnišnico. Nas pa je varoval naš angel varuh in Mati božja. Bili smo srečni. Proti noči je ogenj malo pomehal in mi smo se začeli pripravljati za dostojen sprejem, ako bi nas polentar v naskoku napadel. A tega si ni upal. To noč se je zadovoljil s tem, da je nas obstreljeval s šrapneli. Drugi dan pa je šla ta stara godba naprej. Pokalo je, da se je kar zemlja tresla. Ali tudi mi nismo držali križem rok in smo mu z vspehom odgovarjali. Bilo je še hujše kot poprejšni dan. Lahu pa se ni posrečilo niti za las priti naprej. Kjer nas je napadel, je bil vržen z velikimi izgubami nazaj. Mislimo, da si bo zapomnil, kaj so Slovenci. In tako bomo stali tukaj, dokler še bo poželjivi polentar svoje izdajalske kremplje stegal po naši ljubi domovini. Vse za vero, dom, cesarja! Srčne pozdrave! Edvard Šuntner, Jožef Meršnik in Alojz Mešič, vsi od c. kr. prostovoljnih strelcev, 4. bataljona, 3. stotnije, vojna pošta št. 381.

Dostavek uredništva: Priporočamo uredništvu „Soldatenzeitung“, naj pridno prebira in vestno zbira taka in enaka poročila naših junaških mladeničev in mož, ki stojijo kot branitelji avstrijske domovine vedno v prvih vrstah in katerih ne nadkriljuje nikdo. Taka poročila spadajo v avstrijski vojaški časnik, ne pa krivični napadi na naš narod in njegova v okvirju Avstrije se gibajoča stremjenja. Naklonjenosti ne potrebujemo, pravičnosti pa zahtevamo!

Italijana smo že devetokrat odbili.

(Dopis z bojišča.)

Po velikih naporih, a s silajnim vspehom smo slavno porazili devetokrat našega kletega besedolmneža-polentarja. Zaman je butal v naše nepremagljive postojanke na trdem Krasu. Vsi njegovi upi in nade po Trstu so mu splavali po vodi. S krvavimi buticami jo je moral odkuriti v svoj brlag. Mislimo, da ima sedaj za par tednov dovolj. Dobro smo ga učili, kako se polenta meša po slovenskoštajerskem načinu. Na svidenje je praznikom! — Nebroj pristrčnih pozdravov od Soče vam pošilja: Ivan Korošak, deseti, Sv. Jurij ob Ščavnici; Martin Rantaša, deseti, Hrastje-Mota; Emil Janežič, Celje; Andrej Krempuš, Liboje pri Celju; Franc Veršič, Spuhlja pri Ptuj; Jožef Meršnik, Ribnica na Pohorju; Alojz Mešič, Polzela; Franc Lešnik, Pobrežje p. Mariboru. vsi od prostovoljnega strelskega bataljona št. 4, vojna stotnja št. 3.

Strašne izgube Italijanov.

Preko Curiha se poroča iz Rima: Kadorna in njegova okolica je preplašena radi izredno težkih iz-

gub med zadnjimi italijanskimi napadi pri Soči. Če le divizije so morale vzeti iz bojne črte; poslali so jih v zaledje, da jih izpopolnijo. Zaloge streliva tudi za daljšo ofenzivo niso zadošale. Kadorna je nasprotoval novi ofenzivi, a ukazali so mu iz Rima, da naj napade. V Rimu so se baje prepričali, da se upi, ki so jih bili stavili na zadnji nastop, niso uresničili.

Borba za Monte Cebio.

(Izvirno poročilo.)

Iz tirolskega bojišča nam piše Franc Svenšek iz Sedlaška pri Ptuj sledeče:

Pretekli dni nas je sovražnik močno napadal, posebno se je šlo za postojanke na gori Monte Cebio. Tukaj se bojuje štajerski slovenski domobranec, katerih hrabrost Lahi gotovo ne bodo pozabili. Del postojanke so morali naši branitelji vsled strašnega ognja sovražne artilerije zapustiti; Lahi so ga hitro zasedli. Naši pa so s protinapadom sovražniku zaprli pot iz jarka. Z ročnimi granatami je bil uničen, tako da je bil jarek poln izdajalskih mrličev in krvi. Dva dni po tem dogodku smo sestrelili tudi eno laško zračno letalo, katerega ostanki počivajo tudi na tej že prej omenjeni gori. Torej, slovenski fantje se povsod odlikujejo in ponosni bodimo na naš mili slovenski narod.

Prisrčne pozdrave pošiljamo vsem rodoljubom in bralcem tega lista, posebno pa Haložanom. Franc Svenšek in drugi.

Na grobovih padlih vojakov.

(Dopis z bojišča.)

„Blagor mu, ki se spočije!“ Nikdar nam niso sle tako k srcu te besede kakor letos, ko smo stopali čez grobove naših predragih tovarišev na dan Vseh svetnikov in drugi dan; zakaj gledali smo njih preteklo trpljenje in svojo negotovo bodočnost. Pri pogledu na grobove tovarišev se nam je urivala misel: Prav kmalu bo lahko tukaj tudi naš dom. Zvesti si v vojski, zvesti do smrti in zvesti smo si drug drugemu še tudi po smrti. Kolikor nam je služba dopuščala, smo molili za svoje padle tovariše. Mnogi so prešli sv. obhajilo in so ga darovali za blagor njihov duš, zraven pa tudi prav živo mislili na svoje domove, na svoje rajne in na naše drage, ki smo jim bili gotovo te dni še bolj v spominu, bolj pri srcu, katerih prošnja za svidenje je bila še prisrčnejša. Goreče hrepenimo po dnevu, ko Vas lahko osebno pozdravimo. Dokler pa se to ne zgodi, pošiljamo tem potom vsem naše prisrčne pozdrave. Kukovec Filip, četovodja, Velika Nedelja; Mrevlje Ivan, četovodja, Dornberg; Gregorič Filip, deseti, Vogersko p. Gorici; Podgorelec Franc, poddesetnik, Žvab pri Ormožu; Lešnik Anton, poddesetnik, Sv. Martin pri Vurbergu; Strah Jakob, poddesetnik, Podplat; Trtnik Ivan, poddesetnik, Zador; Sušnik Konrad, deseti, Sv. Rupert v Slov. gor.; Kocijančič Jožef, pešec, Dobrna; Ličen Anton, pešec, Rifenberg; Bošnjak Matija, pešec, Braslovce.

Obiskal sem tovariša.

(Izvirno poročilo iz bojišča.)

Vsak dan sem govoril z njim po telefonu, toda videl ga že dolgo nisem. Slišal sem samo njegov poznani glas in to mi je že zadostovalo, da sem si ga mogel v duhu predstavljati, kakor da bi stal tu pred menoj. Velikokrat me je že prosil, naj ga obiščem, zato sem se popoldne na praznik Vseh svetnikov napolnil na poljsko stražo, da ga obiščem. Veliko je bilo Robertovo veselje, kajti prišel sem nepričakovano. Čutil sem se, da so mu od tega časa, odkar sem ga zadnjič videl, zrastle tako velike brke. Na moje začudenje je odgovoril: „Veš, Franc, sneg postaja vedno bolj debel, jaz pa vedno bolj kosmat.“

Vsedel sem se v mali baraki k peči na zložena drva in med tem, ko je Robert kihal črno kavo, sva se o marsičem pogovorila. Ni čuda, da je začel pogovor tudi na njegovo nevesto, ki prebiva daleč proč od njega v lepi kranjski deželi. Pokazal mi je njena pisma in fotografijo, katero mu je poslala na bojno polje, da bi jo imel vedno v spominu. O, nesrečna usoda, kako jima nasprotuješ!

Govorila sva tudi o prazniku Vseh svetnikov, in se spominjala na najine tovariše, ki počivajo na raznih vojaških pokopališčih. V duhu sva videla lepoto tisočerihi lučic po pokopališčih v domačiji, katere sva tolikokrat gledala, ko sva bila še doma. Spila sva kavo in se podala iz barake, da si ogledava nekoliko sovražne postojanke. Ne daleč od barake je zastrel grob z lesenim, do polovice zlomljenim križem in napisom: „Tukaj počiva Italijan.“ — „Glej, France“, je pravil Robert, „tukaj je pokopan naš sovražnik. Kdo neki bo okrasil njegov grob. Ko bi le vedeli njegovi domači, kje prebiva njihov padli vojak, toda nikdar ne bodo izvedeli zanj, ker se ne ve za njegovo ime.“ — „Imaš prav, Robert“, sem mu dejal na te besede. Robert pa je začel gledati naokrog in iskati belega kamenja. Takoj sem uganil, kaj namrava. Začela sva popravljati padlema vojaku grob. Nosil sem mu kamenje, on pa je napravil lepo ograjo. Nabral sem tudi koščke granat in šrapnelov in Robert je naredil iz njih ležeči križ na grobu. Nazadnje sva še napravila nov lesen križ in napis.

Ko sva bila gotova, sva bila oba vesela in zdelo se nama je, da sva napravila dobro delo.

Tako sem preživel ta dan, moj dnevnik pa je postal za par vrst bogatejši na vsebini. Pristrane zdrave!

Franc Bečan.

Rumunsko bojišče.

Položaj na rumunsko-sedmograškem bojišču je za nas ugoden. Rumuni se, ojačeni od Rusov, krčevito ustavljajo, pa se vendar morajo korakoma umikati. Naše čete so na južnem delu te fronte prodrle že do 30 km na rumunsko ozemlje. Premagale so velike ovire na prehodu čez dobroutrjene obmejne prelaze in skalnato gorsko ozemlje ter stojijo sedaj že pred vhomom v široko rumunsko nizino. Tudi pri Oršovi smo napredovali in so bili rumunski napadi severno od tega mesta odbiti. Na severovzhodnem delu sedmograške fronte smo vrgli Rumune in Ruse že skoro na cel: črti iz Sedmograškega. Pri potoku Bistričiori (v Karpatih južno od Bukovine) so bili Rusi zadnje dni preteklega tedna celo občutno tepeni. Naša bojna črta proti Rumunom je danes dolga okrog 550 km.

Ob Donavi so naši monitorji pri Jurjevem nasproti Ruščuka odvzeli Rumunom sedem dobroobloženih ladij.

V Dobruči je sovražnik poskušal z ofenzivo, katera pa najbrž ni imela kakih posebnih uspehov.

Naši uspehi proti Rumunom.

Dne 9. novembra so naše čete na obeh straneh doline Alute (južno od prelaza Črna veža) in jugozahodno od Predeale vrgle sovražnika iz njegovih postojank in vjele blizu 200 mož ter uplenile 4 strojne puške. Dne 10. novembra so naši zahodno od Fredealske doline z naskokom vzeli 6 rumunskih postojank in vjele 360 mož ter uplenili 2 strojni puški. Naslednji dan smo sovražniku v dolini Alute zopet iztrgali nekaj postojank ter smo pri Oršovi in južno od prelaza Szurduk pridobili na prostoru. Z naskokom smo zavzeli zahodno od ceste iz Predeale v Sinajo več utrjenih rumunskih postojank in uplenili 7 topov ter vjele 1000 mož. Dne 12. novembra smo severozahodno od Kampolunga vrgli Rumune iz žilavo brunjenega kraja Kandest.

Pri Oršovi so Rumuni že začetkom rumunskega vpada prodrli na zahodni breg reke Črne. A te dni pa so naše vrle čete vrgle Rumune z zahodnega na vzhodni breg reke Črne. Tukaj torej še držijo Rumuni v svojih rokah majhen del ogrske ozemlje.

V Jurjevskem gorovju smo dne 10. novembra prekorali severno Hollo-dolino in obmejni potok Bistričiori. Severno od tega potoka so naši v Tölgyes gorovju zavzeli goro Bitca-Arsurilor. Severozahodno od prelaza Oito (severozahodno od mesta Kezdiva-zarhely) so Rumuni naše postojanke osemkrat napadli, a so bili vsakokrat odbiti. Rusi in Rumuni se sicer trudijo, da bi izablieno ozemlje na tej fronti zopet pridobili, a njih trud je zaman.

Rusko bojišče.

Na ruskem bojišču so bili v Karpatih, ob Narajovski in na severu pri Baranovičih od časa do časa večji boji, zadnje dni pa vlada skoro na celi črti od Galicije do morja večinoma mir. Rusi se na teh bojiščih največ omejujejo na obrambo, ker nameravajo svoje rezerve porabiti drugod, posebno v pomoč Rumunom. Posrečilo se je, da smo Rusom odvzeli nekatere postojanke ter smo jih potisnili nazaj. V Karpatih smo pri Dornivatri in južno od tam (ob reki Bistričiori) potisnili Ruse več kilometrov nazaj. Ob Narajovski polagoma prodiramo dalje proti vzhodu. Pri Baranovičih smo odbili vse ruske napade in razširili svojo posest. Ruska poročila tudi naglašajo, da naši prav močno obstreljujejo s težkimi topovi ruske postojanke pri Stanislavu in Haliču. Svienski listi poročajo, da Rusi dan za dnevom pošiljajo močne čete na rumunsko bojišče.

Poveljnika na vzhodu.

Prestolonaslednik nadvojvoda Karl Franc Jožef je zadnji čas prevzel vrhovno poveljstvo nad vsemi našimi četami, ki stojijo od Oršove do vzhodja galiskih Karpatov. Ostali fronti, to je od Karpatov do morja, poveljuje bavarski princ Leopold.

Macedonsko bojišče.

Bitka za Bitolj postaja dan za dnevom srditejša. Srbi in Francozi napadajo bolgarske postojanke na črti vzhodno od železnice Bitolj-Florina-koleno reke Črne z izredno ljutostjo. Srbi so se na južnovzhodni strani Bitolja polastili vasi Polog in glavnega dela gore Čake (severno od Črne). Krog Bitolja je

napet močen lok srbsko-francoskih čet. Del francoskih čet se trudi, da bi prišel Bolgarom severno od jezera Prespa za hrbet in bi tako napadel Bitolj tudi od zahodne strani. Bolgari se dobro branjajo in so dobili zadnje dni iz severa večjih ojačenj. Tudi o Vardaru, Stribi in Egejskem morju se vršijo artilerijski in manjši infanterijski boji.

Francosko bojišče.

Francozi in Angleži ne odjenjajo, temveč z nezmanjšano žilavostjo zasledujejo svoj cilj. Sovražnik pridobiva sicer polagoma toda stalno na ozemlju ter je zopet zasedel nekaj porušenihi vasi. Kakor se je Francozom posrečilo Nemce pregnati z južnega brega reke Somme in njenega kanala, tako se Angleži trudijo, Nemce pregnati južno od reke Ancre. V združnem boju ob obeh straneh te reke so Angleži uporabljali kanone največjega kalibra, baje kalibra 30 centimetrov. Odvzeli so Nemcem nekatere vasi in zjeli, kakor poroča angleško uradno poročilo, 3000 vojakov. Pri Verdunu ni pomembnega.

Tedenske novice.

Naš prestolonaslednik imenovan za generalnega polkovnika. Cesar je imenoval našega prestolonaslednika generala konjenice nadvojvoda Karla Franc Jožefa za generalnega polkovnika avstrijske armade in za velikega admirala naše vojne mornarice.

Imendan rajne cesarice Elizabete. Ker pade leto imendan naše rajne cesarice Elizabete na nedeljo, dne 19. t. m., je naučna uprava določila, da je ali dan poprej, to je dne 18. t. m., ali dan pozneje, t. j. dne 20. t. m. Šole prosti dan.

Novi avstrijski generalni polkovniki. Cesar je imenoval za generalne polkovnike: Nadvojvoda Jožefa, Karola barona Kirchbach in Samuela barona Hazai.

Duhovniške vesti. Prestavljeni so naslednji č. gg. kaplani: Ivan Vogninec iz Braslovč v Gornjigrad, Jakob Bohak iz Gornjegograda v Braslovč, Jakob Sajovic iz St. Ruperta nad Laškim v Ormož, Karol Malajner iz Trbovelj v Zetale, Jožef Petrovič iz Šostanja v Trbovlje, Franc Slana iz Ormoža v St. Rupert nad Laškim, Jožef Krajnc iz Zetale k Sv. Barbari v Halozah, Ivan Baznik iz Sv. Barbare v Halozah v St. Ilj pod Turjakom, Martin Kozar iz St. Ilja pod Turjakom v Loko pri Zidanem Mostu. Č. g. Ivan Slavič, dosedaj kaplan v Loki, je zavolje bolezni dobil začasni dopust.

Duhovnik žrtve svojega poklica. Pater Metod Merka iz reda karmelitov je opravljal dušnopastirsko službo v taboru za galiske begunce v Gleisdorfu na Srednjem Štajerskem. Ko se je vrnil v Gradec, ga je napadla mrzlca. Spravili so ga v bolnišnico, kjer so dognali, da je zbolel na pegastem legarju, ki si ga je nakopal med begunci v Gleisdorfu. Zdravnikom se ni posrečilo mu rešiti življenja; za dušno pastirstvo vneti redovnik je kot žrtev svojega poklica umrl dne 8. nov.

„Nedeljski evangelij.“ Kakor slišimo, je knjiga „Nedeljski evangelij“ s kratko naobrambo zlasti v korist krščanskim vojakom, že popolnoma pošla. Kadar se izda druga izdaja, bomo poročali.

Novice od ogrskih Slovencev. „Novine“ poročajo: Zupan z Tišine nam glasi, da se je njemu tožila Vučko Marija, 85 let stara sirota mati z Lipo-vec, ka jo je čeca pregnala z domi i si more z koldivanjom krüh iskati. Pri tom žalostnom krühi se je pa namerila na takše hiše, ka so dveri pred njo zaprli i je mogla na pokopališči na mrtvečem stoleci spati. Zelemo znati od onih, šterih se tičejo te reči, če je istinska ta zgodba, ali samo izmišljena. — Belotinska veselica držana v grofovskem malom gradi je 2380 k. 30 fil. dobička prinesla Rdečemi križi. Veselice so se vdeležile grofovske družine naše okrogline. — Okradnoli so v D. Lendavi g. Grašanovič Ottona, notariuša. Tat je skoz okna priš v hišo, štero je odprlo bilo zavolo zračanja hiše i odneso ž nje 4 pari obuteli, 1 prstan i 1 riteküll. — Odskočilo je od vojske Berden Stefan, pešak 48. pp., rojen v Tilovcih leta 1880. Po svojem opravili je bil kovač.

Hujskanje „Soldatenzeitunge.“ Že v dveh številkah hujška v Bolcanu na Tirolskem izhajajoča „Soldatenzeitung“ proti slovenskemu ljudstvu. Kate-rega sinovi so prelili že potoke krvi za cesarja in Avstrijo. Zaradi teh člankov je zavladalo med Slovenci vsepovsod veliko razburjenje, kajti sedaj pač ni čas za narodne hujskarije, ampak kako se bomo skupno obranili sovražnikov.

Kakor izvemo, je pisec teh člankov, ki kalijo na tako nevaren način javni mir, med Slovenci službujoči Interanski pastor. Zanimivo je, da je ta obrekovalec avstrijsko-mislečega slovenskega ljudstva tujec, rojen izven Avstrije. Mi opozarjamo državno in vojaško oblast na javnemu miru nevarno početje lista „Soldatenzeitung“.

Mladina v Gradcu. Graški listi se pritožujejo, da je tamošnja mladina zelo podivjala. Dne 10. nov. so zvečer ob 10. uri napadli neznani mladi pobalini v sredini graškega mesta neko gospo, jo bili s palcami, jo suvali in izmaknili denarnico. Taki dogodki so ponavljajo dan za dnevom.

Slovenski vojak na Rusko-Poljskem. Piše se nam: Ko potujem po svetu, vidim mnogo spominov te strašne vojske. Solze se vlijejo vsakemu, kdor vidi s. omine strašnega klanja v teh krajih. Jaz sem že sedaj več kot 9 mesecev tukaj in vidim, kako je tu. Rusko-poljski kmet nima ne polja in ne hiše, ki bi ne bila poškodovana. Ljudje se mi pritožujejo, kako strašno je bilo za časa bojev na Rusko-Poljskem, in kaj so strahov prestali. Poljaki pravijo: Vse smo prestali; samo naj ljubi Bog usliši naše prošnje in nam naj da konec te svetovne vojske. Ti ljudje vroče prosijo in molijo za mir. Poleg tega pa romajo od enega svetišča do drugega in prirejajo procesije. A tudi drugače živijo zelo pobožno; vsak teden imajo post v petek in soboto. Na Boga pa verujejo bolj kakor na vse posvetne reči. Ko bi bilo po celem svetu tako, bi bilo veselo in ne bilo bi vojne. Pozdrave vsem domačim, prijateljem in znancom! Jožef Kegl Sv. Ane v Slov. gor.

Na zasneženih planinah. Piše se nam: Dragi mi „Slovenski Gospodar“! Mi se Te že v soboto veselimo, ko nas prideš obiskat v daljne hribe in nam doneseš mnogo novic. Tukaj nas je že mnogokrat obiskal sneg. Kolikokrat nas še bo, ne vemo. Zdravi še smo tukaj vsi. Srčne pozdrave pošiljamo slovenski alpinci iz tirolske bojne črte, Joško Zlatič od Sv. Urbana pri Ptuj, Marko Lapuh od Brežic, in Ivan Kranar iz Kranjskega.

Naši strelci. Iz bojnega polja se nam piše 6. novembra: Pozdrav iz bojnega polja od junakov, ki so se udeležili 8. in 9. laške ofenzive. Dosedaj smo še zdravi. Nam prav nič ne stori, četudi Lah še toliko strelja. Čeravno so nam ljudje pravili, da smo slabi in premali, vendar se hrabro borimo. Le sedaj jih poglejte, kako se hrabro za domovino in cesarja vojskujejo. Poglejte jih, kako se prsa teh junakov blišči od hrabrostnih kolajn. Pozdravimo srčno vse domače! Desetnik Kač Fran iz Laškega trga, poddesetnik Regvart Ivan od Sv. Trojice v Halozah, pešci Jurij Centih od Sv. Ruperta pri Laškem trgu, Henrik Vertič od Sv. Trojice pri Ptuj, Franc Stare iz Laškega trga.

Pozdrav gorskih topničarjev. Vroče pozdrave pošiljajo slovenski fantje-gorski topničarji slovenskim fantom in dekletam: četovodja Albin Gračar, poddesetnik Kepe Anton, poddesetnik Dosedla Anton, topničarji: Jakob Zemljč, Franc Obrar, Franc Klaužar, Franc Gradišek in Martin Klemajer.

26. branijo Lahu pot v Tirole. Desetnik Fran Snuderl nam piše iz tirolskega bojišča: Čeravno se o 26ih malo čita in sliši, si cenjeni čitatelji „Slovenskega Gospodarja“ ne smemo misliti, da smo že vsi pomrli. Se živimo! Mi zvesto branimo, da nam polentar ne ude v Tirole. Iskrene pozdrave v imenu vseh slovenskih fantov domačega domobranskega pešpolka!

Pozdrav iz sneženih Alp. Dne 1. novembra se nam piše: Srčne pozdrave Tebi, „Slovenski Gospodar“, vsem Tvojim naročnikom in bralcem pošiljamo slovenski fantje in možje domačega pešpolka iz visokih, s snegom pokritih Alp, kjer stojimo kot skala na braniku za svojo lepo domovino. Desetnik Janez Šmon, Smihel Smihel nad Mozirjem; Jožef Sagadin, četovodja, Sesterže pri Majšpergu; Anton Oslak, desetnik iz Vitanja in Karol Mauc, desetnik iz Slov. Gradca.

Naši domobranci upajo na zmago. Naši domobranci nam pišejo: Srčne pozdrave pošiljamo vsem domačim prijateljem „Slovenskega Gospodarja.“ Nahajamo se skoraj že dve leti v prednjih postojankah. Poprej smo se borili proti Moskalom, v sedaj proti verolomnemu Lahu. Bog nam dal že skorajšen mir. Desetnik Franc Presker iz Rajhenburga, poddesetnik Florijan Voit od Sv. Križa, Jernej Kostomaj iz Trnovelj, Kozole Martin iz Koprivnice, Rumpler A. in Oton Klipštatter iz Maribora, vsi telefonisti pri 8. 26. stotniji. Upamo, da nas bo Bog še obvaroval ter nam dal srečen vseh do zmage in enkrat srečno vrnitev.

Italijan ne pride gledat Trsta. Slovenski mladeniči nam pišejo izpred Gorice: Vsem čitateljem pošiljamo pozdrave iz peklenškega hruma soške fronte. Italijan zmirom poskuša predreti pri solnčni Gorici našo fronto. Mi slovenski fantje pa vam zatrjujemo, da ne pride polentar gledat Trsta. Slovenski možje in fantje pešpolka št. 87. 6. stotnije, Ivo Šepetauc, dijak-črnovojnik iz Bizelskega, četovodja Podgoršek Josip iz Gomilkega, in četovodja Martin Rothwein od St. Vida niže Ptuja.

Izmenjani invalidi. V vojaško bolnišnico v Litmerice na Češkem so pripeljali 300 izmenjanih invalidov iz Rusije. Med temi se nahajajo tudi sledeči: Karol Teržan in Janez Božičnik od 87. pp., Fr. Gorinšek in Janez Goršek od 26. domobranskega pp., ter pešca Franc Bratuš in Janez Kraut od 47. pp.